

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1⁵⁰. — ESTRANGER, 2⁵⁰

POLITICA ESTRANGERA

La tendrà aliança de Briand i Stressemann

Anglaterra a l'aguait

Les corrents d'intelligència cada dia més cordials entre França i Alemanya, escauen al *Foreign Office*.

Saben els polítics i els diplomàtics d'Albió que una aliança de francesos i alemanys fóra el *Finis Britanicae*, i es curen en salut, procurant impedir-la o posant-li tots els obstacles imaginables.

El paper de França, en els càlculs dels homes d'Estat d'Anglaterra, és que aquella sigui un centenell d'aquesta al continent, una resclosa per aturar les inundacions germàniques.

El dia que aquest mur de contenció manqui, la riuada s'estendrà sobre Europa i passarà el Canal.

Cal, doncs, estar ben alerta i fins quan hom dorm, tenir els ulls oberts.

No baden pas els anglesos. L'entrevista a bord del "Delphin", ho demostra.

París s'acosta a Berlín, però Chamberlain sopa i conversa amb Mussolini.

Això només és un avis.

Es una estreta de mans, que, perllongada i complicada amb altres demostracions afectives, pot tenir transcendència.

No desitgem que francesos s'entenguin amb alemanys.

Es a dir, que s'entenguin, sí. Però no que pactin aliances a espalles dels britànics i contra els interessos d'aquests.

Seria això la guerra en plaça molt breu.

I Europa necessita pau. I el reste del món també.

El crit universal avui deu ésser, és a tot arreu, el dels sometents catalans: "Pau pau i sempre pau".

Propietaris de dret diví

Va ésser en Proudhon qui va dir primer—primer que ningú, després d'en Brissot de Warville—que la propietat és un robo. "La propietat c'est le vol."

L'atrevida teoria ha fet en mig segle molt camí. I encara que amb atenuacions en la forma, són avui pocs els que no estan conformes amb el fons de la mateixa.

Així, un polític tan conservador com l'Ossorio i Gallardo, sosté que la propietat és una funció, que no pot ésser altra que la funció providencial—la de proveir als homes—la funció dispensadora de l'aliment.

El mateix pensen els que afirman que la propietat és un dipòsit, una comisió.

Els que això escriuen o prediquen, no poden parlar, no poden expressar-se amb més claritat.

El propietari és el depositari de la societat. Es el mandatari que ella ha elegit per a donar de menjar al cos social, especialment als seus membres desvalguts.

En bona doctrina, en bona lògica, aquest és el criteri de l'Església; aquest, sobretot, és el criteri del Crist.

Tàcitament adoptat per alguns Sants Pares, acollit per altres d'una manera més explícita.

Qui li havia de dir al senyor Maeztu, qui li havia de dir al senyor Carles de Fortuny, qui els havia de dir a tants defensors de l'ordre social que estarien d'acord amb nosaltres?

Ja és ben veritat que la reacció és la revolució, que l'heterodoxia és l'ortodoxia i viceversa.

El senyor Maeztu és l'autor o inventor d'una curiosa teoria que diu que el que posseeix els béns transitoris, és perquè posseeix els eterns.

Això significa que els rics són rics perquè són més bons, més intel·ligents i més actius que els pobres. Els rics—sobretot els rics que paguen i conviden a dinar, que són els veritables rics—són per en Maeztu els faumaturs i sants moderns.

En aquesta opinió tan elevada que té de la riquesa, coincideix el senyor Maeztu amb el president de l'Institut de Sant Isidre, que diu que la propietat és d'origen diví.

Conformes amb el senyor Maeztu i amb el senyor Carles de Fortuny. Per una vegada volen ésser més clericals que els mateixos eclesiàstics.

La propietat no és sols d'origen diví, sinó que és també de naturalesa divina.

La propietat és l'instrument de fabricar, l'organ de produir el pa dels homes, l'acte mateix de distribuir-lo i de ficar-los-hi a la boca.

I aquesta funció és d'essència divina.

Déu és Déu perquè és pare, perquè és criador, perquè és provident.

Pare és el que nodeix als fills; criador, el que cria; provideu, qui proveeix.

Déu, per tant, és el primer propietari, perquè és el nodridor i el conservador del món.

Doncs, els propietaris que no són com ell, no roben solament als pobres; estafen i traien al mateix Déu.

ANGEL SAMBLANCAT.

La reforma del batxillerat

Ens sembla que el batxillerat, després de la darrera reforma, restarà en més mal estat que abans estava. El text únic, quasi inamovible, és pitjor que el text múltiple que fins ara ha servit.

Abans, entre molt de dolent, hi havia quelcom de bo. Però ara no passarà així. El text que imposim, s'haurà de pagar, com abans, a preu exorbitant, i no es podrà utilitzar. L'estudiant tindrà que quedar-se el programa i anar a cercar l'arteria del coneixement a un altre lloc. Això, també passava abans alguna vegada, però, d'avui endavant, passarà quasi sempre.

Totes les innovacions tenen el nostre aplaudiment. Però, en aquesta ocasió no valia la pena de que es prenguessin aquesta molèstia. L'ideal hauria estat el text lliure. Llavors, l'estudiant podria cercar el llibre d'estudis allà on volgués: en castellà, en francès, en anglès... en qualsevol idioma. El professor no tindria que obligar-li a comprar més que el programa.

Totes aquestes reformes de l'ensenyança, vénen de lluny: de la misèria llegendaria i secular del pedagog espanyol, quina fam és proverbial: "Tiene más hambre que un maestro de escuela."

I aquesta gana, aquesta fam, cadascú se l'ha tret de sobre com ha pogut. El mestre de primeres lletres, fent-li pagar al noi el llibret a preu d'or, i el catedràtic escanyant a l'alumne amb un text sibil que no ho entendria ni Déu. I és lògic: no tothom sap escriure. No n'hi ha prou amb molt estudi per a escriure un text; s'ha de tenir gust, vena artística; sinó no l'entendrà ni el mateix autor.

DIEGO RAMON.

CRONICA DE PARIS

Una idea en frustració

A París, més que arreu del món, abunden les idees de redempció. De les sentoses pàgines de la història sobresurt, hissant-se dalt del pal de les idees, la conquesta dels drets de l'home i del ciutadà. Un bon munt de pàgines més endavant s'hi troba la defensa de la civilització per mitjà d'una guerra: la del 1914-18. I unes quantes més ençà, un assaig de deslliurança d'una part del cos de l'home: el coll.

Es tracta d'una idea sublim, però vella: una "lliga" contra lús del coll postis. Això és tot nou de fundació, molt del temps en què hom necessita encollectivar-se per a atreure l'atenció i els esgards. El president és un bon senyor, molt francès, naturalment, secretari de la Redacció d'un dels quotidiàs que menys es venen a París. Pot dir-se un home gris: en R. Coolus.

A França cal ésser president d'alguna cosa o secretari de quelcom per a sentir-se satisfet quan es tracta d'un francès. Una tarja de visita amb els noms i cognoms pelats, pot dir-se que hom no té valor de presentar-la a ningú, si l'interfecte no és un estranger.

Les submencions o designacions de les targetes de visita són la concreció de la definitiva satisfacció de tot francès susceptible de fer-se'n fer una. I els francesos que estan formats a fer-se'n fer, fins si no tenen submenció per a posar-hi, cerquen la manera de posar-n'hi una de primer plan. El senyor Coolus ja ha posat a la seva la de president de la "Lliga". Quan a uns quants metres de la targeta i uns minuts després segueix el senyor Coolus en persona, el qui el reb no pot resistir a mirar-lo, un cop almenys, de dalt a baix: és l'afacer del subtítol de la tarja.

Fora d'això, el senyor Coolus ha fet, però, un bé a la França: ha estat el continuador, pel lustre present, de la tradició força francesa de llençar idees redemptores.

Mes, l'home de la creuada contra el coll postis, s'ha errat al calcular: ...entrem a l'hivern. Els seus predecessors en la redempció, per contra, no s'havien errat gens. Jo no crec pas que sigui per la diferència en el caràcter de la creuada. Car tots els redemptors són, abans de llançar-se al foc de la batalla, mistics calculadors dintre dels enquadraments del calendari.

Ja, però, el senyor Coolus s'ha fet aprovar per les "vedettes" del dia. En principi, tots estan contra el coll postis. Ara que, com és de suposar, ningú deixa de portar-ne.

No hi ha que dir que el coll és una de les parts de la persona que està pitjor tractada, sobretot per l'home. Alliberar-lo del cercle d'amidó que li prepara la planxadora, o de la

brillant circumferència de cautxuc de fàbricació alemanya que hom renta en la palangana del matí, al llevar-se, és quelcom de senzill, fàcil i natural. Jo me n'he alliberat des de fa més de deu anys. I a l'estiu, quan la calor em fa comprendre que fins el coll flexible fa cosa, sembla que estigui ferventment afiliat a la "lliga" d'en Coolus.

Una facilitat, però, occerà la idea: sense pertenèixer a la "lliga", pot deixar-se de portar coll postis. Ara que, a França, fins per a deixar de portar coll postis, hom necessita estar associat. L'associació és una de les febleses franceses. El president d'aquesta nova associació ho ha comprès també així. Abans s'hauria fet una campanya de premsa. Ara cal una associació. Mes, com no essent associat hom pot portar coll quan vol i treure's el seu gust, l'associació nova no farà adeptes. La sola manera de fer triomfar la idea fóra fundant tantes associacions com serien necessàries per a què tothom pogués tenir un càrrec en la Junta i estamparlo en la seva tarja de visita. No essent així, ningú s'affiliarà a la "lliga", tothom deixarà de portar coll postis si la moda s'estén (o quan plaurà), i cada possible afiliat haurà guanyat deu francs que costa la cotització.

Car a França, com a tot arreu, per sobre de totes les febleses hi ha un elemental sentit de la utilitat.

ANTONI PENA.

VEUS VOLATILS

Veig que l'Ossorio i Gallardo a Sevilla ha enraonat, referint-se al Parlament que estem a punt d'estrenar, per mostrar-se partidari del sufragi universal.

I diu el discret Ossorio:

"Si a les eleccions que es fan no es vol permetre que votin com cal, tots els ciutadans, els legisladors que en surtin, qui és que els nomenarà? Un sufragi restringit

on sols els rics votaran? I quin dret tenen els rics per ells monopolitzar al seu gust i sense trèves les funcions electorals?

Seran llavors els més cultes? Els més cultes, com trobàls en un país on els nobles no saben mai de què va,

i on la gent que es cultura a les Universitats, tot just sap llegir i escriure quan la carrera ha acabat?

El sufragi restringit, sois es pot aprofitar per a elegir senadors...

i lo malament que ho fan!

Però un Congrés, cal que sia format per els representants de tots els ideals que bullin en el conjunt nacional!"

Bé, molt bé, Ossorio i Gallardo, d'això se'n diu demostrar que s'és un conservador dels que més bé han conservat l'amor a la Democràcia, i de passada, el cap clar.

Jo, que des de què a la vida una nit vaig treure el nas, he sigut (i seré sempre) republicà federal,

paraules tan encertades signaria sens empaig, si sabés que alguna cosa ma opinio potés pesar entre els que ara preparen l'Assemblea Nacional,

que sois serà consultiva i que no legislàrà.

Però, no diré paraula, car prou que n'estic cansat de predicar en desert, de bastant de temps ençà.

Deixaré, doncs, que els conspicus capaços de governar vagin dient ço que en pensen del plan governamental de convocar eixes Corts de les quals es parla tant;

i prepararé el meu vot per si (ço que no cred pas) em cridess a donar-lo per a elegir diputats.

El meu vot jo no el penyoro ni el venc, ni el deixo de dar, perquè un rodaire me'l prengui, com a cops es dóna el cas;

el meu vot jo me l'estimo i en faig un ús adequat;

per mi val més que la cedula i més que un bitllet de Banc. Car el tinc per el diploma del perfecte ciutadà.

Que ara no ve l'oportunitat de poder-lo utilitzar, el guardaré altra vegada com una joia, i en paus.

No hi ha por de què ranciegi; el tinc tan ben conservat que sembla nou de trinca el dia que el torni a usar, que per ciò que ha dit l'Ossorio, penso no serà molt tard.

FLOK.

Tipus de la "Taberna del mal abrigó"

"EN TOLA"

Si jo tingüés d'escriure una novel·la, ja tindria el títol cercat. Així com en Víctor Hugo va posar-li "El hombre que ríe", jo faria a revés, li posaria "L'home que fa riure", amb el sol inconveniència que no podria recórrer a la truculència novel·lesca, perquè l'home que fa riure existeix i es diu "Tola". A la Barceloneta el coneix tothom i tothom l'aprecia, perquè és un tranquil que no molesta. Tinc la seguretat de què si arribessin altra vegada els temps de les eleccions i en "Tola" es presentés per regidor, treuria una votació com mai s'ha vist, encara que a La Riba ja n'hi han hagut de regidors que han fet riure, però, com ell, cap. L'any passat la seva tranquil·litat va travessar els límits de la barriada, internantse en els suburbis, puix feu vindre unes 6.000 persones a la platja a veure la travessia de Pequin amb una bujola i una caixa d'ous.

Aquesta Pasqua passada també feu de les seves, fundant aquell chor de "L'all tendre", que va arrencar les rialles a mig Barcelona.

Ara té la fallera d'endagar un submarí per anar a Badalona. He vist el pianol i és original i enginyós. Consisteix en un bocó amb una xemeneia i uns sacs de lastre per a fer-lo caminar dreit. Sols el pensar-hi ja fa riure. L'altre dia vaig preguntar-li:

—Escolteu, "Tola"; com és que sempre teniu tan bon humor?

Va contestar-me ràpid:

—Mireu: L'humor és una fortuna que tenim els pobres. Saber riure's de tot, sense arribar a l'extrem de l'idiot, és una cosa gran. Es més difícil fer riure que fer plorar.

—Teniu raó.

—Que si en tinc? Mireu, ara us contaré el secret de la meva tranquil·litat. Jo tenia un oncle que era un bon home; era tan bo, que les tragèdies dels altres el tenien completament preocupat. Va arribar a l'extrem de creure que la felicitat dels mortals era obra d'ell sol. Va fixar-se-li al cap fundar societats humanitàries, biblioteques, escoles, centres de cultura, que és molt natural no podia portar a la pràctica amb els seus escassos recursos. Com que tots els projectes morien a la seva imaginació, la seva societat va començar per fer riure a tots els que ell volia redimir. Llavors, al veure que ell, que era un home trist, feia riure, va impressionar-se de tal manera, que l'amargura el matà de mica en mica. Jo, com és natural, que, encara que sigui una immòstia, no tinc res de tonto, amb aquella experiència vaig tindre'n prou. Ara vòs, que tampoc us mameu el dit, cerqueu la "moraleja" d'això que sembla un conte. I trobareu que no té res d'estranys que siguin molts els que critiquin la meva tranquil

La voluntat de Déu

La vida cada dia ens ofereix, a nosaltres, els pobres, la dolor del seu pas, que és com un acer que es clava amb feblesa poc a poc dins de nostre cor, punyent, i es deixa sentir amb una nova ferida. Que n'és de cruel! Veus ací quelcom que ho demostra:

Vivia en una caseta humilment, una vídua veleta, amb el sosteniment del treball del seu fill, un noi expert, qual cor amagava una tensió i un sentiment elevats vers la seva mare...

Mes, la Fatalitat, que sempre s'arrosgava com la serp verinosa, es ficà dintre aquella llar per a prendre la vida d'aquell fill, d'aquell cor sublim.

Pobra veleta! Què faria sens l'apoi d'aquella branca que era tota la seva vida?...

Dels seus ulls n'espurnejaven goles roges. Era el virus de la dolor aquella llàgrima engnada!

Volien les veïnes aturar-li el plor, aconhortar la seva pena. Totes n'hi deien de paraules a vessar. Fins que una d'elles, creient dir l'últim mot de consol, digué a la veleta amb una angoixa indefinida:

—Resigneu-vos; penseu que el que us passa, bona dona, no és res més que la Voluntat de Déu.

Aquí acabà. Si el pensament de la veïna hagués estat la veritat, la veritable veritat...

Què havia de contestar la mare, ferida i desfeta en plor? Com jutjaria, en el seu fons, aquella gran voluntat, després que li havia pres el marit i els altres fills?

Havia de considerar-la com a justa?...

Tots sabem prou bé el que passà per la sangavalada i entristida d'aquella mare, que tenia trossejat el poc que li restava de cor.

PAPEROL.

El prec

En Rafel té necessitat de 1.000 duros per a emprendre un negoci magnífic. Però els diners ningú els hi vol deixar. A l'últim se'n va a casa d'un capellà amic seu per a demanar-li consell.

—Rafel—li diu el capellà—, vés a l'església i demana perdó a Déu de tots els teus pecats, i prega-li amb gran fervor de què t'ajudi a trobar els 1.000 duros. Si ets sincer amb el teu prec, ell t'escutarà.

En Rafel va a l'església i prega al Senyor, dient:

—Ah, bon Déu, ajudeu-me! Tinc molta necessitat de 1.000 duros per a comprar una partida d'ous, que els vendré per 2.000. Feu un

miracle, Senyor! Envieu-me'ls, dipositeu-los aquí al meu costat. Jo juro pel vostre sant nom que en donaré 200 per arreglar el campanar del teu temple. Ajudeu-me, Senyor! I si no teniu confiança amb mi, envieu-me'n tan sols 800 i queudeu-se els 200 promesos.

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA PREVIA
CENSURA GOVERNATIVA

BLANES

Fa uns dies, que en aquesta bonica vila tingüe que lamentar-se un desgraciat accident, el qual deixà en extrem indignats als veïns.

Passava el veí terrassenc Josep Puig per la vorera d'un carrer molt concorregut, quan, de sobte, passà un auto que, sense respectar les mks, apagà les llums, fugint a tota velocitat, i a l'esser davant de dit senyor, feu un petit viratge, agafant amb el parafang a l'infeliç, de dalt de la vorera.

L'auto, al donar-se compte de l'atropell comès, apagà les llums, fugint a tota velocitat, sense ésser conegit. Als tres dies moria l'infortunat terrassenc, deixant dos infants duns deu anys en completa orfandat, ja que ja hoeren de mare.

En extrem sentida ha estat la mort del pare, però és més trist encara l'estat en què queden els pobres infants. Per això faig aquestes ratlles, pregant a l'autor anònim d'aquest crim, que tal volta restarà encara en aqueixa ciutat, que si bé llavors el temor a la justícia feu que fugís, contrariant tal vegada sa pròpia consciència, ara, veient el deplorable estat en què queden llurs fills, tingui la bondat d'ajudar en el més possible a aquestes desventurades criatures.

I a l'ensens, prego també al poble de Blanes tot, que pesi amb consciència el que dita mort representa, i amb el constant i desinteressat afany que deu sentir tothom d'ajudar als desvalgits, ajudi en çò possible a aquests pobres infants, a fi de què no sentin tan fòrtament la soledat en què aquestes modernes màquines de matar obrers els han deixat, a l'assassinat al seu pare.

M. TURO.

En Mussolini ha promès assistir a les festes del centenari de Sant Francesc que es celebraran a Assís.

Trobem que hi farà un mal paper. Sant Francesc d'Assís era l'exaltació de la humilitat i Mussolini és l'exaltació de la superbia. Ja sabem, doncs, el que hi anirà a fer en Mussolini a Assís: la mona.

Es comencen a sentir els primers freds.

—Ja era hora! —deia algu.

Però nosaltres sabem que, durant l'estiu, la majoria dels espanyols segueixen tan frescos.

El marquès de Valdecilla ha donat dos milions de pessetes per acabar un hospital en construcció a Santander.

Sempre és bonic veure que els rics donen els seus diners als pobres. Sempre és bonic veure que la pietat també s'ensenyeja dels homes.

La llàstima és que són pocs els que segueixen l'exemple.

Un metge belga diu que la millor medicina, la més eficaç, és el riure.

Ja ho hem així nosaltes, que som-i avui: ho hem sabut—uns bons deixebles del metge belga.

Si ens enfadéssim, ens pujarien les sangs al cap, i això no ens convé.

L'ex Kaiser i la seva família cobraran doçents cinquanta milions de dolars com a indemnització dels seus béns d'abans la guerra.

Nosaltres creiem que això és un absurde.

Aquests béns o propietats no els hi pertanyen.

On les han guanyat? Amb què? Com? Que sabem nosaltres, aquesta gent no ha treballat mai. I què no es guanya treballant, no hi ha dret a fer-se'n amo.

Cal recordar el precepte:

—Guanyaràs el pa...

I aquesta gent inútil i gaudula no es guanya res i es menja el pa i la coca.

Dijen que volen reformar la "suerte de varas".

Nosaltres també la reformariem, però seria amb una vara de freixa.

Els de la Delegació d'Hisenda són actius a més no poder.

S'entrega un llibre de vendes—el famós llibre de vendes!—per a sellar a primers d'agost, i es va a recollir l'últim dia de setembre... i encara no han tingut temps de sellar-lo.

Ja sabem que "las cosas de palacio van despacio", però, vaja, no ens figurarem que hi anessin tant.

Ni una tortuga avorrada!

Vàries vegades hem demanat l'indult del malaurat Joan B. Acher "el Poeta". I ningú ens ha seguit. La nostra veu ha clamat sola en el desert de la indiferència i la impietat.

Així recordem que en la presó de Barcelona, malalt, hi tenim a un home de gran or i gran intel·ligència: l'Oscar Pérez Solis. Cal que ens recordem d'ell!

A la Plaça Reial un capellà, cada nit, hi fa un sermonet.

"Qousque tandem abutere. Catilina, patientia nostra?"

El Partit Socialista i la "Unió General de Treballadors" convoquen un Congrés per a preguntar als seus afiliats si han d'acceptar llocs a l'Assemblea Consultiva.

"El Diluvio" ha estat bé.

Es com si els anticlericals es reunissin per a discutir si han d'anar en peregrinació a Roma.

Els diaris són com les dones.

Com més deshonrades són, més bon vestit porten.

Els governs d'Anglaterra i d'Itàlia semblen molt interessats en treure importància a l'entrevisita de Liorna.

Raó de més perquè nosaltres li concedim tota la que té.

"Raquel Meller" diu que a Nova York, quan ella passa pel carrer, s'interromp la circulació.

En efecte, allí mai havien vist una cupletista tan lletja.

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Carrer del Olm, 8; Ciutat

UN TROS DE PAPER.

VENIU!
UNA LLETJA! ¡Poésira 'm casaré!
Una mala: Per ell no só casada.
Un fart: Aquet Tot Sants m' enfarà.
Un estudiant, GRATANTSE "L CAP": Penjada!
En López, FENT SINGLOTS: Ja vindrem pesca!
Tot BARCELONA EN PES: ¡ Viva la gresca!

FÀBULAS.

Cayendí un tauó al cop mentre ballava
Va quedar mort en l'au, sense dir faba.
Observa que i ballar
O be fa riure molt, ó fa plorar.

Per menjá en aquest temps fruita, un haslaix,
L' hi agafa vòmit, rampa y... al calax.
¡Si era tornava 'l Pare Adam, per broxa,
Dugo molt que's menjé aquella pomà!

Per menjá una quants melindres, sembla un sòmnil
En van morir una colla ab rampa y vòmit.
En Espanya, es presta!
No pót menjár ningú ino l' empatic.

BONAVENTURA GATELL.

Sempre m' ho vaig pensar que 's embranquinadors en farian una de les seves.
¡T' s'ara m' han embraguina!" la faldada del Teatro Principal!
¡No l' hi faltaba mes que això! Sembla un ramillete de sucre d'aquells que rifan per Tot Sants.

Proposa un manobra que la faldada del Teatre de Sant Jordi se fassa despareixer sens tirarla a terra.
Diu que en engranillant i xich mes las finestras no 'n quedarà brollar, y te rabo!

Vaja, arquitecto! això podria satisfacer sa desenfrenada afició a les oberturas y se estalviaria lo discurrer lligas y nitots.

—Olà, señor Quim! que no obra la botiga?
—No, señor; tampoc vendrà res, mes m' estimó pasjejarme.

—Ben pensat. Passió bé.
—¡Iba, señor Jaume! ja ha obert la botiga!

—Si, señor; encara que no venç, n'ixis se oreja, així trayent la pous i donant animada a lo carrer.

—Ben pensat, passibo bé.

—Es cremador això de que cada un fassa les coses al revés d'un altre y que lois que s'apleguen?

—¡Qué la lleva! 'n arquitecte?

—¡Qué la volva rifar?

—¡Qué la tapan ab paper?

—¡Qué va en camisa?

Per amor de Déu tórnate a embrutar. Ja qu' es tan dolenta, a lo meus que ho i' reuix.

—Tingan comple qui's ho diu.

Barcelona sempre ha tingut molts enemics.

Dilem avió, perque la faldada del teatre de Santa Creu està molt hò bruta. Casi ningu s'alunya de tal cercavila arquitectònica, y con tota era regalis de anys y escrachons, si algun foraster se 'n autonola, se creua fàcilment que era cosa que havia de anar à terra aviat, y així anaven passant.

Ara tot plecar hem vist que la embraguina, y 'sclar!

resalta y fa girar los ulls y es un pòc costum del nostre mal gust.

Ahi una pila de gent no s'yan mofa preguntant:

—¿Qué la lleva 'n arquitecte?

—¿Qué la volva rifar?

—¿Qué la tapan ab paper?

—¿Qué va en camisa?

Per amor de Déu tórnate a embrutar. Ja qu' es tan dolenta, a lo meus que ho i' reuix.

—Tingan comple qui's ho diu.

—Es cremador això de que cada un fassa les coses al revés d'un altre y que lois que s'apleguen?

—¡Qué la lleva! 'n arquitecte?

—¡Qué la volva rifar?

—¡Qué la tapan ab paper?

—¿Qué va en camisa?

Per amor de Déu tórnate a embrutar. Ja qu' es tan dolenta, a lo meus que ho i' reuix.

—Tingan comple qui's ho diu.

—Es cremador això de que cada un fassa les coses al revés d'un altre y que lois que s'apleguen?

—¡Qué la lleva! 'n arquitecte?

—¡Qué la volva rifar?

—¡Qué la tapan ab paper?

—¿Qué va en camisa?

Per amor de Déu tórnate a embrutar. Ja qu' es tan dolenta, a lo meus que ho i' reuix.

—Tingan comple qui's ho diu.

—Es cremador això de que cada un fassa les coses al revés d'un altre y que lois que s'apleguen?

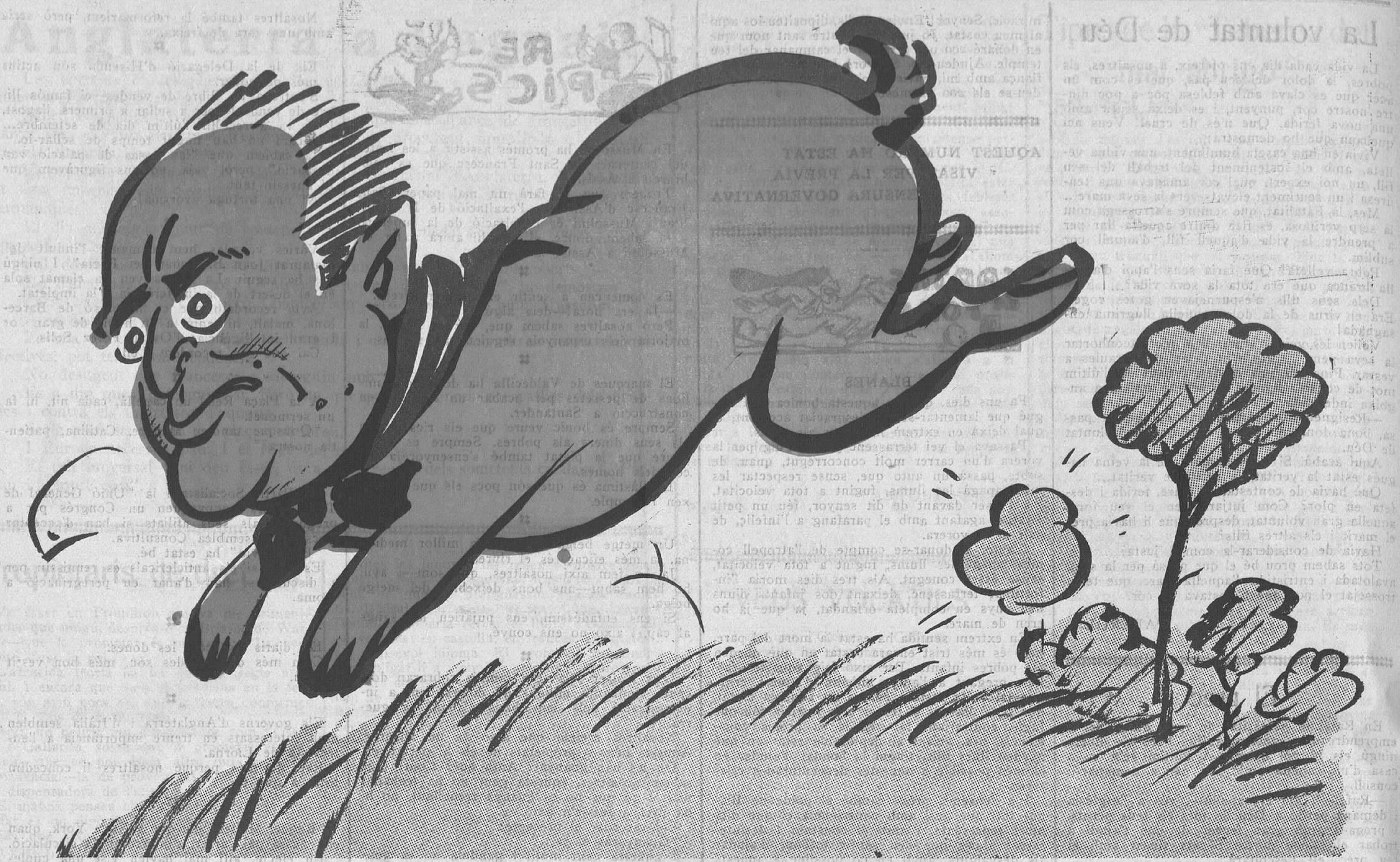
—¡Qué la lleva! 'n arquitecte?

—¡Qué la volva rifar?

—¡Qué la tapan ab paper?

—¿Qué va en camisa?

Per amor de Déu tórnate a embrutar. Ja qu' es tan dolenta, a lo meus que ho i' reuix.

POLITICA ESTRANGERA

Com veu l'obertura de caça en Mussolini.

UN TROS DE PAPER.

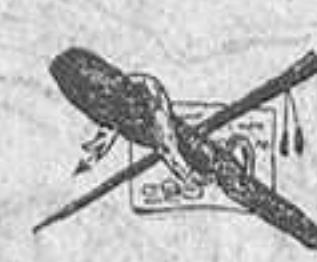
EPITAFIS.

Viatjant les que t'digui.
Bàix aquell marbre gelat,
hi ha 'n collar solerat,
Resa... perque may mes sigui.

Aquí jau la tremenda malaltia
trinxada per la dàlia de la Sera,
habent causal, venint de la Meça,
sa vida, horror; sa mori, gran alegria.

La collera que 'ns baldava
Hi ja: pot no pot ofèndre,
Cap menjé sapigó entendre
lo seu mal, ni 'n que ell causava.

Tot buscant d'abont lo collera venia,
La medicina va morir, cansada,
Hagües fet molt mes llarga la jornada
Tol buscant com s'en va, de cert viuria.
Si (Déu no ho vulgui) eix mal ye altre vegada,
La ciència de la tomba surtiria
Si, deixantne en son llloc Gangs y Meça,
Nós digués: 'S' en va atins, Eureka! Eureka!

PAU BONETAS

Aquí el collera en persona
de un trastorn va quedar fret
pels motius que li ha fet
la premsa de Barcelona.

S. P.

Los que passen per aquí
Peson pes sobre exha llosa
Puig costivé que 'n que hi reposa
No pugui tornar a sortir.

ROBERT SANALL

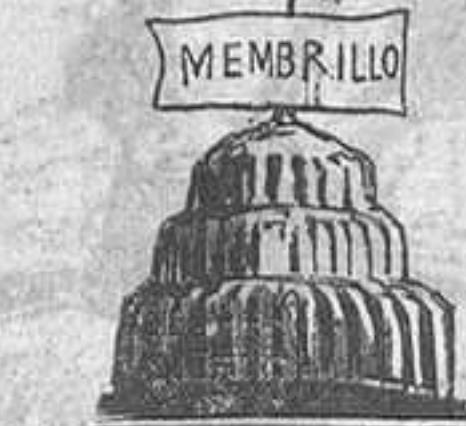

Aprofitant l'últim racó infestat,
Lo collera aquí dins se ha retirat.
Ara si que està ilest. (Tremques de riuart)
Si hi ha cap retrat del que viure?

Aquí reposa lo brull del Gangs,
Lo brull que 's barria deixat ade;
Més foradada, gatista un polet;
Però pagaba l'Ajuntament:
Valent ab donas y ab criatures,
En art y ab homes-toigs y celadas.

No ha molt fitzadas, ni prestamistas,
Ni clavagueras, ni Jochs florals...
Volgué ab nosaltres fer quatre mesas:
Agafa 'l tacó, demana 'l guix...
(Xambó de marçal 'si no s'én deixa!)
Fins les habitas deixabé aquí.
De tres las dugas, van fer la casa,
Surí, s'espilla y 'ls si fem lots,
Lo tacó llenas; 'no portó suellos!
Diu, y s'escapa. Ja l'hem vist prou!

BONAVENTURA GATELL

HIC JACET
MORBUS ASSIATICUS
INFATIGABILIS AUCTOR VIUDORUM ORPHANORUMQUE
À MEDICIS ET APOTOCARIIS IGNOTOS
AMOHINOSUS SICUT ASINI MUSCA TRIMERARUS QUAM
ARAGONENSIS
INTER OMNES MORBOS CRUDELISSIMUS
DESPOLULAVIT CIVITATES CEMENTERIOS POPULAVIT
ENRAMPAVIT INNEGRIVIT OCCHIDI

RICOS I PAUPEROS

OMIT SE METIPO

S. P. Q. B.

FACIUNT EI FIGAM' USQUE AD ALTERAM
VOLTAM

VOLTAM

Lo collera jau aqui
trist detaxme y descontent
puig que en milx de hanta jent
com à mort durant tres mesos,
per mon dolor, ay de mi,
no ha mort cap dels meus inglesos...

UN ENREDIRIT.

En què se sembla lo Te-deum al collera?
—En què té sis flers.

—En què se sembla lo Te-deum à la Fugia del desert?

—En què 'l posa en música en Maraco.

—En què se sembla lo Te-deum à la Xida?

—En què hi ha té.

—En què se sembla lo Te-deum al Champagne?

—En què posar alegre.

—En què se sembla lo Te-deum à un tul?

—En que 's cança.

—En què se sembla lo Te-deum à Sant Narcís?

—En què se celebra avuy.

—En què se sembla 'n collera à aquets sénols?

—En que 'n acaba.

Solució de la charada anterior.

Oncetas.

Solució del geroglífich anterior

Cap partit es bo, si demana quartos.

CHARADA.

La primera tota sola
no es res i no es la primera
La segona n'és un mal
y també es fruit de la terra.
No t'anguis d' aquí abont te trobas
lector, que hi tens la tercera.
Quatre, cinc, son musicals
per mes que ho negui la seva.
Pò ser que algun adroquer
te dos cinqués de moltes veras
Y així es facil que 'l hi y ris
si li compras quanto y resto.
Ja la gent de la ciutat
no es marr y dos com feya
pus lo collera n'és forta
i que 'l posa en música
Lo colom al circlo i quatu
ten, com a llop, las ovelles,
quedantse molt sis y cinc
de tanc assasiat que 'l delta.
Vegi à Donya teresa y quarta,
dos carnivals endarrera
que un llaç tric, sis y primer
il servia de disfressa.
Lo tot d' aquesta charada
es molt facili que 's comprensa,
dorchs ja que 's cança 'l Te-deum
fembó Barcelonès entera.

PIGRAMA.

Que lo roci il-lustra molt
varen dir à doña Pepa,
y ella per teni 'l fill sabi
d' en tant en tant li fa regas.

S. P.

GEROGLÍFICH.

La solució a darré en lo número que ve.

Ara dissimila.

E. R. — Casimiro Miralles.

Barcelona, 1865.—Imprenta de Narcís Ramón y Compañía, Passeig de Gràcia, núm. 4.

NÚMERO 24.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 29 OCTUBRE 1865.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO.

CARRER AMPLIA, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA

CARRER AMPLIA, 26, Y RAMBLA DEL RIERA, 19.

I. LOPEZ, EDITOR

CARRER AMPLIA, 26, Y RAMBLA DEL RIERA, 19.

PREUS DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA

Al mes. 4 rals

FORA DE BARCELONA. 12 rals

Trimestre. 12 rals

SERTIRA UN COP CADA SEMANA.

(80 Dòvol)

LA SUSCRIPCIO COMENSA SEMPRE

LO 15 d' cada mes.

UN TROS DE PAPER.

TERCERA EDICIÓ.

BOM! BOM! NANG! NANG! IPIM PAM! VIVAAAAAAA...! PUM! PUM! VIVA LA SALUT! FORA POTINGAS! NO MES LÁUDANO! MALVIATJE! ALELUYA! NAN! NAN! NAN! BUM! BUM! BOOOOOOM! IRETEPLEM RETEPLEM PLEM PLEM! CATCHIM CATCHIM! ALSA, MALALT, A VESTIRSE! CHIVARRI! XEFLAS! TIBERIS! AL TEATRO!

TROS DE PAPER! CASARSE!!! CARRER DE FER-

NANDO! MONJETAS AB LLOMILLIO! MATAR PORCH! COMEDRE ET BIBRE USQUE AD SATIATEM! LASCIATE OGNI PAURA!

VII QU' INTRATE! AMICUS PLATO, SED MAGIS AMICA SANITAS! HONY SOYT QUI NO ESTA ALEGRE!

(BOSSANNA! ITURROS DE CAN MASSANAI! EC! FLEKA! IA CAN VILASECA! TRES BIEN, FORT BIEN! IA CAN JUSTING! MES MUSICA: RETECHIN, RETEFLY! MES

SALVAS: BUM, BUUUUUM! RESPIRAD, OH TEBANOS, YA LOS DIOSSES....! QUINA SERT! IJA ERA HORA!

OBRIU LAS PORTAS! IA GALL, IL GALL, AL GALL DE LA PASSIO! JULIUIIIIIII! LA ANADA DEL FUM! ARRIBA A LA

MECA! A pedra cafa! TERCERILLAS! VIVA LA VIDA! VOLTA! (BROMA CA TA CRIU! Plega que porto el PASSIO BE, SENYOR MARQU)

LLASI! JA LA CATEDRAL! JA GANTAN! JA TOCAN! Ja tiran! VIVAAAAAA!!! QUI LA PETA!

Tot Barcelona.